

POWSTANIE I ROZWÓJ WSPÓLNOTY PARAFIALNEJ NAJŚWIĘTSZEGO CIAŁA I KRWI CHRYSYTA W SOSNOWCU KAZIMIERZU

1. Działalność duszpasterska przy tymczasowej kaplicy i budowa kościoła

Biskup Stanisław Nowak w dniu 2 lipca 1987 roku skierował pismo do ks. Henryka Szymca (zob.tabela nr 1, aneks), ówczesnego wikariusza parafii Najświętszej Maryi Panny Częstochowskiej w Sosnowcu Porąbce, zwracając się z poleceniem: „Biorąc pod uwagę konieczność ułatwienia wiernym zamieszkującym osiedle przy ulicy „Wagowa” korzystanie z posługi kapłańskiej, niniejszym zlecam Czcigodnemu Księdzu Prefektowi opiekę duszpasterską nad tym osiedlem”¹.

Według woli biskupa ks. H. Szymiec miał postarać się o działkę na kaplicę katechetyczną (tak, aby w późniejszym czasie móc tam zorganizować samodzielną jednostkę duszpasterską), prowadzenie katechizacji dzieci i młodzieży na osiedlu oraz sprawowanie Eucharystii.

Pod koniec sierpnia 1987 roku ks. H. Szymiec podjął się trudnej misji tworzenia nowego ośrodka duszpasterskiego. Przygotowując się do nowych obowiązków zanotował: „Po powrocie z wakacji wiedziałem, że z dniem 1 września podejmę próbę wypełnienia zleconej mi przez ks. biskupa misji. Chociaż jeszcze wówczas nie sądziłem jak będzie to wszystko wyglądało ani

¹ Archiwum Parafii w Sosnowcu Kazimierzu (dalej skrót: APSK), Kronika parafialna, T.1, s. 6 (rps).

jaki kształt przyjmie, chciałem jednak aby wszystko rozpoczęło się od Ołtarza, aby Chrystus mógł się rodzić tam gdzie mieszka i pracuje Jego lud”².

Wszystko co ma związek z początkami dzisiejszej parafii Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa rozpoczęło się od katechizacji najmłodszych dzieci z osiedla „Wagowa”. Trud katechizacji na osiedlu jako pierwszy podjął ks. Andrzej Michalak (poprzednik ks. H. Szymca) od zorganizowania sali katechetycznej św. Ojca Maksymiliana w domu państwa Nowakowskich. Przy ulicy Armii Czerwonej 77 w roku szkolnym 1986/87 odbywała się katecheza dla dzieci z klas zerowych i pierwszych. „Zaplecze” to miał do dyspozycji ks. H. Szymiec, gdy planował pierwszą Mszę świętą. Mieszkańców osiedla zawiadomił poprzez zaproszenia rozklejane na klatkach schodowych oraz bezpośrednio w szkole.

Pierwsza Msza święta była sprawowana 1 września 1987 roku o godz. 16.15 przy sali katechetycznej (w ogrodzie). Była to Eucharystia inaugurująca nowy rok szkolny i katechetyczny, z tradycyjnym poświęceniem tornistrów i przyborów szkolnych uczniom klas pierwszych. Zaproszenie duszpasterza przyjęło wielu mieszkańców, tłumnie zapełniając plac ogrodu państwa Nowakowskich. To spotkanie liturgiczne mogło się odbyć dzięki nim oraz dzięki życzliwości ks. proboszcza Surmińskiego z Juliusza (ofiarodawcy drewna na podium pod ołtarz) i Parafii Błogosławionej Królowej Jadwigi w Dąbrowie Górniczej (ofiarodawcy ołtarza)³.

Od września 1987 roku mieszkańcy osiedla „Wagowa” oraz z pobliskich domów prywatnych licznie gromadzili się w ogrodzie przy ul. Armii Czerwonej 77 w każdą niedzielę, aby o godz. 12.10 wspólnie przeżywać Eu-

² APSK, Kronika parafialna, T. 1, s.7.

charystię.

W październiku Eucharystia była sprawowana codziennie w sali katechetycznej, a po niej wierni odmawiali różaniec. Trudno było tam zmieścić wiernych, których liczba sięgała około 100 osób. W tym samym miesiącu wspólnota została obdarowana przez ks. Stanisława Kocota pierwszymi szatami liturgicznymi, kolejny dar to kielich mszalny oraz dwa ornaty liturgiczne zakupione dzięki ofiarności członków nowej wspólnoty.

Dnia 26 października 1987 roku na Jasną Górę udała się delegacja z wspólnoty, by zaprosić Matkę Bożą w znaku Ikony Jasnogórskiej do rodzin zamieszkujących Kazimierz. Ordynariusz częstochowski przekazując dwa obrazy Nawiedzenia pobłogosławił dzieło budowy nowej wspólnoty, dla której wybrał tytuł Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa, jako wotum wdzięczności za II Kongres Eucharystyczny w naszej Ojczyźnie⁴.

Pod koniec października rozpoczęto organizację budowy kaplicy. Najpierw spisano umowę o dzierżawę placu (ogrodu, w którym co niedzielę odbywała się Msza święta). Właściciel Aleksander Chochół wyraził zgodę na zagospodarowanie tego terenu wedle woli dzierżawców. Później dzięki pomocy inż. Bolesława Caruka zakupiono w hucie „Katowice” metalową konstrukcję do budowy tymczasowej kaplicy. Przed rozpoczęciem budowy kaplicy miały miejsce nieoficjalne odwiedziny biskupa S. Nowaka, który pobłogosławił to dzieło i jego wykonawców. Budowę rozpoczęto 2 listopada 1987 roku przy licznych zaangażowaniu wiernych. Dzieło to napotykało na wiele trudności związanych z kwestią prądu, zakupem blachy na pokrycie i ociepleniem ścian oraz wrogo nastawionymi pracownikami Urzędu Bezpieczeństwa.

³ Tamże, s. 7-8.

⁴ APSK, Kronika parafialna, T. 1, s. 9-10.

Mimo tych trudności pod koniec listopada 1987 roku ukończono budowę kaplicy, tak że w święto Patronki ludu górniczego trudu – św. Barbary wielu górników, mieszkańców osiedla mogło chwalić Boga w nowej kaplicy⁵ (zob. zdjęcie nr 8, aneks).

Pierwsze rekolekcje w tworzącej się wspólnocie miały miejsce od 5 do 7 grudnia tego roku. Wygłosił je ks. Wiesław Płomiński. W tych adwentowych rekolekcjach wzięło udział wielu mieszkańców nowopowstającej części Kościoła, po raz kolejny ujawniły się ich wewnętrzne potrzeby.

Pierwszy adwent w tej wspólnocie był bardzo radosny i bogaty w przeżycia. Dnia 12 grudnia 1987 roku rządca diecezji częstochowskiej wydał dekret powołujący w parafii NMP Częstochowskiej wikariat terenowy p.w. Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa. Samodzielna wspólnota objęła terytorialnie mieszkańców osiedla „Wagowa II” (od 24 do 110), ulic: Armii Czerwonej, Rzemieślniczej, Szmejki i Zielonej.

Na specjalną interwencję mieszkańców tzw. Grabocina biskup Nowak wydał w dniu 23 grudnia tego roku uzupełnienie do dekretu powołującego wikariat terenowy Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa. Przyłączając do tejże wspólnoty mieszkańców ulic: Kasprowicza, Kościuszkowców, L. Staffa, Szygarską i Wopistów.

W związku z dekretem biskupim zwiększyła się liczba Mszy świętych sprawowanych w kaplicy: w niedziele o godz. 10.00 i 12.15, a w święta dodatkowo o 11.05; wprowadzono też codzienną Eucharystię⁶.

Nowa wspólnota wzbogaciła się przed Bożym Narodzeniem o monstrancję, dwa kolejne ornaty, nowy wystrój wokół ołtarza, figurki do szopki

⁵ APSK, Kronika parafialna, T. 1, s. 10-11.

oraz o obraz Matki Bożej Częstochowskiej, który umieszczono w prezbiterium.

Dnia 24 grudnia 1987 roku o godz. 22.30 pierwszy raz w kaplicy zabrzmiały kolędy śpiewane przez tłum wiernych zgromadzonych na Pasterskiej Mszy świętej. Zaraz po świętach pierwszy duszpasterz udał się z wizytą kolędową, aby poznać swą wspólnotę.

Początek 1988 roku był dla wikariatu pomyślny, gdyż znaleźli się kolejni ofiarodawcy, państwo Bieniasowie, którzy wzbogacili kaplicę w organy, natomiast z ofiar kolędowych zakupiono puszkę na komunikanty i potrzebne szaty liturgiczne.

Ołtarz otoczony z jednej strony przez wiernych z drugiej strony zaczął się zapełniać nowo wyświęconymi ministrantami, którym posługi ministranckiej udzielił ks. prof. Władysław Golis. Do kaplicy przybywali również kolejni księża, by wspomóc ks. H. Szymca w sprawowaniu niedzielnych Mszy świętych, których było już cztery. Początkowo przyjeżdżali księża z sąsiednich parafii, a do wakacji swą posługą pomogli księża sercanie z Sosnowca Środuli⁷.

Kolejny ważny czas dla nowej wspólnoty to pierwszy wspólnie przeżywany czas Wielkiego Postu. W kaplicy co piątek odbywała się Droga Krzyżowa, w niedzielę wierni rozważali dzieło zbawienia w nabożeństwie Gorzkich Żali z kazaniem pasyjnym. Ostatnim etapem przygotowującym wspólnotę do Świąt Zmartwychwstania Pańskiego były rekolekcje głoszone przez o. Zdzisława, który pracował w Klasztorze Ojców Franciszkanów w Dąbrowie Górniczej – Gołonogu, a trwały one od 20 do 23 marca 1988 ro-

⁶ Tamże, s. 16–18.

⁷ APSK, Kronika parafialna, T. 1, s. 21-23.

ku.

Po świątach wielkanocnych i radośnie przeżytej pierwszy raz na tym miejscu Chrystusowej Rezurekcji we wspólnocie, oczekiwano na przybycie biskupa ordynariusza, który miał poświęcić kaplicę. Przed poświęceniem trwały liczne prace przy kaplicy. Została ubogacona dwoma nowymi ołtarzami: jeden o charakterze maryjnym, drugi – główny – miał skupiać uwagę wiernych na tajemnicach Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa. Prace wykończeniowe w kaplicy objęły styropianową izolację dachu, wykonanie posadzki i położenie wykładziny, wykonanie ściany ołtarzowej oraz w tylnych partiach kaplicy – chóru, a także ogrodzenie jej.

Uroczystość poświęcenia kaplicy miała miejsce 30 kwietnia 1988 roku i była uwieńczeniem bardzo istotnego czasu trwania młodej wspólnoty. Skromny Dom Boży został poświęcony przez ordynariusza częstochowskiego, biskupa Stanisława Nowaka, który o godz. 18.00 odprawił Mszę świętą koncelebrowaną z udziałem wielu zaproszonych kapłanów oraz udzielił pasterskiego błogosławieństwa całej wspólnocie⁸.

Boże Ciało, w dniu 2 czerwca 1988 roku, było kolejnym ważnym momentem dla wspólnoty kazimierzowskiej: obchodzono pierwszy odpust parafialny. Przed południem wspólnota wyruszyła w procesji za Eucharystycznym Chrystusem, by zanieść go wszędzie tam, gdzie pracują i odpoczywają jej członkowie. Po południu tego samego dnia przy ołtarzu stanął po raz drugi biskup M. Kołodziejczyk, by 120 młodym osobom udzielić sakramentu bierzmowania⁹.

⁸ APSK, Kronika parafialna, T. 1, s. 27-34.

⁹ APSK, Kronika parafialna, T. 1, s. 46-47.

Pod koniec czerwca 1988 roku w Kazimierzu rozpoczął pracę drugi kapłan ks. Robert Żwirek, by tworzące się życie duchowe miało zapewnioną stałą posługę stołu, konfesjonau i Słowa Bożego (zob. tabela nr 1, aneks).

Dnia 6 sierpnia 1988 roku we wspólnocie Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa miała miejsce Doba Eucharystyczna. Mimo wakacji wielu wiernych wzięło udział w adoracji Chrystusa Eucharystycznego. Była to modlitwa, którą w duchu Kongresu Eucharystycznego podjął cały Kościół Częstochowski. W tym dniu wspólnotę odwiedził biskup Tadeusz Szwagrzyk, który odprawił Mszę świętą, wygłosił Słowo Boże i włączył się w modlitwę kazimierzowskiej wspólnoty, uświadamiając jak bardzo Eucharystia jest Komunią, która ma realizować wezwanie „ut unum sint” (aby byli jedno). Adorację Chrystusa zakończono pierwszą niedzielną Mszą świętą dziękczynnym »Te Deum«¹⁰.

Dnia 1 września 1988 roku w kaplicy, wśród licznej obecności dzieci i młodzieży rozpoczynających kolejny rok szkolny i katechetyczny, wspólnota dziękowała za rok istnienia. Była to „rocznicowa” Msza święta, w czasie której młodzi i starsi dziękowali, że mają bliżej Dom Boży, że to co rok temu było po ludzku niemożliwe, a nawet nie do pomyślenia dzięki Bożej pomocy stało się rzeczywistością¹¹.

Następnym ważnym wydarzeniem we wspólnocie Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa były I Misje Święte, które trwały od 23 do 30 października 1988 roku. Święty czas misji wypełnili Słowem Bożym księża jezuici: Józef Buczma i Longin Płachta. Z okazji tego doniosłego momentu kronikarz zapisał: „Wszystkie strony naszej wspólnoty stanowiły niezłą glebę dla Misyjnego

¹⁰ Tamże, s. 56-57.

¹¹ Tamże, s. 63.

Chrystusowego Słowa. Prawdziwie poruszyło Ono nasze serca zachęcając do podjęcia poprawy naszych chęci i działań. Jakże jesteśmy Bogu wdzięczni za te chwile spędzone w cieniu Bożej nauki i chcemy by wydały one w przyszłości plon stokrotny”¹².

Dnia 13 listopada 1988 roku powstała pierwsza grupa parafialna. Sześć młodych rodzin utworzyło Krąg Domowego Kościoła, czyli tzw. Oazę Rodzin. Kolejny raz we wspólnocie Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa okazało się, że człowiek pragnie Bożej Prawdy, chce ją zgłębiać i żyć nią.

Na początku 1989 roku powstały kolejne grupy: 5 Kół Żywego Różańca i Grupa Odnowy w Duchu Świętym.

Dekretem z dnia 20 marca 1989 roku biskup Stanisław Nowak (po długich staraniach o aprobatę władz wojewódzkich) przekształcił dotychczasowy wikariat terenowy, powołując w jego miejsce nową parafię Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa w Sosnowcu Kazimierzu, wydzielając jej teren z parafii NMP Częstochowskiej w Sosnowcu Porąbce (dawniej św. Barbary) i wcielił ją do sosnowieckiego dekanatu Chrystusa Króla¹³. Parafia ta objęła mieszkańców wymienionych w dekretach z 12 i 23 grudnia 1987 roku. Leży na skrzyżowaniu dróg z Zagórza do Strzemieszyc i z Dąbrowy Górniczej do Maczek i graniczy z Parafiami: Strzemieszyce, Ostrowy, Juliusz i Porąbka.

Na nową wspólnotę biskup nałożył obowiązek wybudowania stałego kościoła i obiektów koniecznych do funkcjonowania parafii. Do czasu wybudowania świątyni funkcję kościoła parafialnego będzie pełnił tymczasowa kaplica przy ul. Armii Czerwonej (dzisiejsza Armii Krajowej) 77.

¹² APSK, Kronika parafialna, T. 1, s. 68.

¹³ Tamże, s. 78-79.

Dekretem wydanym w Wielki Czwartek 23 marca 1989 roku biskup S. Nowak mianował ks. mgr Henryka Szymca pierwszym proboszczem nowo utworzonej parafii, powierzając mu część ludu Kościoła Częstochowskiego i czyniąc go jego pasterzem. Biskup częstochowski udzielił ks. H. Szymcowi błogosławieństwa na trudy dalszej pracy duszpasterskiej.

W dniu 30 kwietnia 1989 roku, w rocznicę poświęcenia tymczasowej kaplicy, wspólnota parafialna przeżywała radość uroczystego wprowadzenia ks. mgr Henryka Szymca na Urząd Proboszcza parafii Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa w Sosnowcu Kazimierzu. Uroczystej instalacji dokonał, przy licznych udziale wiernych i kapłanów, ks. dziekan i kanonik Zdzisław Warzecha. Niestety było to bardzo krótkie „urzędowe” probostwo, trwające niespełna 5 miesięcy¹⁴.

Dnia 23 sierpnia 1989 roku biskup Stanisław Nowak mianował nowym proboszczem ks. mgr Jana Antoniaka, dotychczasowego wikariusza parafii św. Piotra i Pawła Apostołów w Zawierciu (zob. tabela nr 1, aneks).

Uroczyste wprowadzenie ks. J. Antoniaka na Urząd Proboszcza miało miejsce 8 października 1989 roku w czasie Mszy świętej o godz. 16.00. Uroczystej instalacji dokonał jak poprzednio ks. dziekan i kanonik Zdzisław Warzecha. Na uroczystość tą przybyło wielu wiernych oraz bardzo liczna grupa kapłanów, wśród których obecni byli: ks. prałat Piotr Mikłasiński, ks. rektor dr Jan Związek, ks. kanonik Wincenty Kowalczyk i ks. kanonik Tadeusz Klimowicz¹⁵.

Fakt zbyt małej pojemności kaplicy zauważono już w czasie pierwszej Mszy świętej Pasterskiej, z upływem czasu trzeba było coś zaradzić, by ci

¹⁴ APSK, Kronika parafialna, T. 1, s. 80-81.

¹⁵ Tamże, s. 89.

którzy chcą spotykać Boga w Jego Domu mogli to czynić w miarę godnych warunkach. Tak w czasie wakacji 1990 roku poszerzono kaplicę przez dobudowanie bocznej nawy. W pracy tej uczestniczyli parafianie pod kierunkiem Bogusława Andrzejewskiego. Zmieniono również wystrój ołtarza głównego, na frontowej ścianie zawisł ogromny krzyż i obraz upamiętniający Ostatnią Wieczerzę (zob. zdjęcie nr 9, aneks). W tym samym czasie trwały pierwsze próby nabycia terenu pod budowę świątyni, powstały również plany budowy kościoła, według których Kazimierz Kalinowski wykonał jej drewnianą makietę¹⁶.

Do kaplicy parafialnej w Kazimierzu 3 września 1990 roku na godz. 8.00 przybyło wiele osób, były dzieci, młodzież, rodzice i nauczyciele. Rozpoczął się nowy rok szkolny i katechetyczny. W czasie tej Mszy świętej ks. Jan Antoniak poświęcił krzyże, które dwa dni później zawieszono w salach lekcyjnych Szkoły Podstawowej nr 32. Od tego roku religia powróciła do szkół i katecheza weszła w siatkę godzin lekcyjnych każdej klasy.

Kolejną zmianą w parafii było przybycie nowego ks. wikariusza. Miejsce ks. R. Żwirka zajął ks. Krzysztof Turski (zob. tabela nr 1, aneks), który miał podołać połączonym obowiązkom. Objął funkcję wikarego w Kazimierzu, ale nadal miał wspomagać poprzednią parafię w Ostrowach swą kapłańską posługą. Był to duszpasterz obdarzony szczególną umiejętnością pracy z dziećmi. Zapoczątkował istnienie kilku grup „Dzieci Bożych”, dla których organizował ciekawe spotkania i wyjazdy. Pracę z dziećmi i młodzieżą kontynuowali później kolejni wikarzy ks. Janusz Pieśniewski i ks. Jacek Kawala

¹⁶ APSK, Kronika parafialna, T. 1, s. 105.

(zob. tabela nr 1, aneks)¹⁷.

W dniu 29 lipca 1991 roku biskup S. Nowak wydał dekret mianujący ks. Jana Piekarskiego nowym – trzecim – proboszczem trzyletniej wspólnoty Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa w Sosnowcu Kazimierzu (zob. tabela nr 1, aneks). Uroczysta instalacja miała miejsce 15 września 1991 roku w czasie Mszy świętej o godz. 18.00, a dokonał jej ks. dziekan kanonik Włodzimierz Surmiński. Nowy proboszcz szybko zyskał autorytet i uznanie wśród parafian, będąc dla nich wzorem rozmodlenia i umiłowania Eucharystii. Nie zrażał się ciągle rosnącymi trudnościami, których większość dotyczyła budowy kościoła, ale również słabnącej gorliwości w wierze¹⁸.

Nowa sytuacja polityczna i ekonomiczna pozwoliła Kościołowi podjąć starania o uregulowanie kwestii prawnej parafii. Liczne rozmowy z właścicielami działek usytuowanych przy ul. Armii Czerwonej (dzisiejsza Armii Krajowej) zostały zwieńczone sukcesem. Parafia stała się właścicielem placu, który w 1991 roku był „dużą podmokłą łąką”. Dnia 10 listopada 1991 roku biskup Miłosław Kołodziejczyk poświęcił plac pod budowę kościoła oraz krzyż, który tam postawiono – dzieło B. Andrzejewskiego. W tym dniu, na placu kościelnym sprawowano pierwszą Mszę świętą połączoną z udzieleniem sakramentu bierzmowania ponad 200 osobowej grupie młodzieży¹⁹.

Nowa własność parafii wymagała wielu długotrwałych zabiegów, by móc budować. Przede wszystkim plac wymagał wyrównania dawnych podmokłych łąk i zasypania gruzem i żwirem (budowa kościoła rozpoczęła się dopiero po sfinalizowaniu tych prac – było to 5 lat później)²⁰.

¹⁷ APSK, Sprawozdania duszpasterskie (mps).

¹⁸ APSK, Kronika parafialna, T. 1, s. 112.

¹⁹ Tamże, s. 114.

²⁰ S. Waliński, Kartki z dziejów Kazimierza Górniczego ..., s. 52.

Dnia 25 marca 1992 roku Ojciec Święty Jan Paweł II utworzył 13 nowych diecezji, wśród nich erygował diecezję sosnowiecką. Miasto Sosnowiec stało się siedzibą biskupią. Papież podniósł do rangi katedry kościół p.w. Wniebowzięcia NMP w centrum miasta. Pierwszym biskupem został ks. dr Adam Śmigielski – Inspektor Księży Salezjanów we Wrocławiu. Od tego dnia parafia Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa stała się częścią nowo utworzonego Kościoła Sosnowieckiego, podlegała nominowanemu biskupowi A. Śmigielskiemu SDB i jego pomocnikowi – biskupowi Piotrowi Skucha i biskupowi Tadeuszowi Pieronek²¹.

Pierwsze spotkanie parafian z biskupem ordynariuszem Adamem Śmigielskim SDB na terenie przez nich zamieszkiwanym miało miejsce 10 października 1993 roku. W tym dniu biskup dokonał wizytacji kanonicznej, w ramach której zapoznał się z życiem religijnym małej części Kościoła Sosnowieckiego. Cała wspólnota miała okazję wysłuchać wygłoszonych słów oraz osobiście spotkać się ze swym biskupem i porozmawiać. W czasie każdego spotkania biskup A. Śmigielski błogosławił zgromadzonych wiernych²².

W czasie pracy duszpasterskiej ks. Jana Piekarskiego i jego pomocników nastąpiło wśród niektórych parafian czynniejsze zaangażowanie w życie religijne i organizacyjne wspólnoty. Powstały nowe grupy, które kształtowały wiarę i postawy religijne chętnych uczestników, odradzały się i powiększały wspólnoty wcześniej istniejące.

Duszpasterze i animatorzy grup organizowali: pielgrzymki (Licheń, Wadowice, Kalwaria Zebrzydowska, Czerna, Skoczów, Kalwaria Pałacowa

²¹ Katalog diecezji sosnowieckiej, Sosnowiec 1999, s. 56-57.
Por. APSK, Kronika parafialna, T. 1, s. 115.

²² APSK, Kronika parafialna, T. 2, s. 13, 16 – 20.

ska), wyjazdy na nocne czuwania na Jasną Górę oraz ogniska, wycieczki i rekolekcje wyjazdowe dla dzieci i młodzieży. Piękną tradycją wspólnoty (po części nadal kontynuowaną) były organizowane kilka razy w roku Msze święte i otwarte spotkania (w świetlicy Szkoły Podstawowej nr 32) dla wszystkich wspólnot funkcjonujących w parafii. Na te spotkania przychodzili nowi kandydaci, którzy szukali swego miejsca w jakiejś grupie. Parafianie brali również udział w uroczystościach i spotkaniach organizowanych dla całej diecezji m.in. piesze pielgrzymki na Jasną Górę, Diecezjalne Kongresy Rodziny, Forum Młodych (Jaworzno, Rogoźnik), czuwanie przed figurą MB Fatimskiej oraz dni skupienia dla osób słabowidzących i niedowidzących.

Nadal trwały starania związane z budową kościoła. W 1993 roku wykupiono kolejną działkę od Skarbu Państwa, później zadbano o położenie kabla energetycznego na placu i zaczęto wykonywać prace ziemne przygotowujące teren pod budowę kościoła (zebrano warstwę wierzchnią, rozpoczęto wykopy pod fundamenty i nawieziono piach). To spowodowało, że teren został przygotowany pod zalanie fundamentów i wyprowadzenie ich do stanu zerowego. Dopiero 8 maja 1996 roku parafia otrzymała z Urzędu Miejskiego oficjalną zgodę na budowę kościoła. Dzięki temu 5 czerwca 1996 roku podpisano umowę z firmą, która miała prowadzić prace nad doprowadzeniem do stanu zerowego. Dnia 20 czerwca firma budowlana PUPH „UNIBUD” S.C. w Będzinie rozpoczęła wcześniej wymienione prace i zgodnie z umową miała je zakończyć 30 sierpnia 1996 roku. Z wielu powodów prace te zakończyły się o wiele później²³.

Dnia 28 lipca 1996 roku wspólnota parafialna zgromadzona na Mszy

²³ APSK, Kronika parafialna, T. 2, s. 23, 97, 100.

świętej o godz. 12.00 pożegnała trzeciego proboszcza ks. Jana Piekarskiego, który decyzją biskupa ordynariusza został przeniesiony do parafii Jezusa Chrystusa Dobrego Pasterza w Sarnowie. Licznie zebrani parafianie wyrazili Mu wdzięczność za trud 5 lat wytrwałej i owocnej pracy duszpasterskiej²⁴.

Parafia Ojców Zmartwychwstańców

W dniu 1 sierpnia 1996 roku biskup dr Adam Śmigielski SDB, ordynariusz sosnowiecki powierzył posługę duszpasterską i administrowanie parafii Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa w Sosnowcu Kazimierzu Polskiej Prowincji Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa. Dnia 3 sierpnia 1996 roku do parafii przybył w charakterze proboszcza ks. Kazimierz Sawościanik CR (zob. tabela nr 2, aneks).

Dwa dni później dotychczasowy proboszcz ks. Jan Piekarski przekazał parafię nowo mianowanemu proboszczowi, który przyjął w niej posługę podpisując protokół zdawczo – odbiorczy w obecności delegata Kurii Diecezjalnej w Sosnowcu, ks. dziekana Włodzimierza Surmińskiego i przedstawicieli Rady Parafialnej: Janiny Nowakowskiej i Jana Bieniasa.

Dnia 5 sierpnia tego roku ks. wikariusz Jacek Kawala przedstawił nowego proboszcza kapłanom z dekanatu Chrystusa Króla w Sosnowcu, a 6 sierpnia towarzyszył ks. K. Sawościanikowi CR w spotkaniu, które odbyło się w siedzibie Kurii Diecezjalnej w Sosnowcu. Nowy proboszcz rozmawiał tam z biskupem Piotrem Skuchą i ks. kanclerzem Czesławem Tomczykiem²⁵.

²⁴ APSK, Kronika parafialna, T. 2, s. 101.

²⁵ Tamże, s. 102-104.

Dnia 11 sierpnia 1996 roku na Mszy świętej o godz. 12.00 ks. dziekan Włodzimierz Surmiński w obecności Ojca Prowincjała Polskiej Prowincji Zmartwychwstańców dr Kazimierza Wójtowicza CR, kapłanów z dekanatu Chrystusa Króla w Sosnowcu i parafian dokonał uroczystego wprowadzenia w Urząd Proboszcza parafii Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa – ks. Kazimierza Sawościanika CR. Razem z Ojcem Proboszczem w parafii podjęli pracę dwaj inni zmartwychwstańcy ks. Augustyn Bazan i ks. Mieczysław Młynarczyk²⁶ (zob. tabela nr 2, aneks).

Pracy duszpasterskiej księży zmartwychwstańców towarzyszyły zaciekawione spojrzenia i pytania parafian. Zmartwychwstańcy od początku pobytu w parafii, w różnych sytuacjach i okolicznościach przybliżali mieszkańcom Kazimierza historię i charyzmat swego zgromadzenia, które powstało we Francji, w czasach Wielkiej Emigracji w trzeciej dekadzie XIX wieku.

Największe skupisko emigracji polskiej było na terenie Francji. Powstały tam liczne koła i partie, w których dyskutowano o sprawach polskich. Rozmowy te nie zawsze służyły dobru Polaków i Ojczyzny. Młodzi emigranci ulegli bardzo szybko wpływom antychrześcijańskim, co było przyczyną licznych odejść od Kościoła i wiary katolickiej. Wokół Adama Mickiewicza gromadzili się katolicy w celu ratowania rodaków i Ojczyzny poprzez odrodzenie moralne. Systematycznie uczestniczyli we Mszach świętych i spotykali się na wspólnych zebraniach. W takich okolicznościach i warunkach powstała myśl utworzenia „nowego zakonu”. Celem pierwszej wspólnoty zakonnej polskiego pochodzenia (typu nowoczesnej kongregacji) założonej w XIX wieku była rechrystianizacja „nowoczesnych pogan” przez organizo-

²⁶ APSK, Kronika parafialna, T. 2, s. 105.

wanie wspólnotowych duchowych rodzin parafialnych oraz ewangeliczno – społeczne i mistyczne pogłębienie katolicyzmu²⁷.

Założycielem Zgromadzenia Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa był świecki apostoł Wielkiej Emigracji, sługa Boży Bogdan Jański. To on podjął się realizacji planów dotyczących wspólnego życia pierwszych członków nowej wspólnoty. Po znalezieniu domu przy ul. Notre Dame des Champs 11 we Francji członkowie tej wspólnoty postanowili, że w Środę Popielcową dnia 17 lutego 1836 roku rozpoczną życie we wspólnocie. W tenże dzień zmartwychwstańcy obchodzą kolejne rocznice powstania zgromadzenia. Dnia 21 lutego 1836 roku w I niedzielę Wielkiego Postu członkowie nowej wspólnoty uczestniczyli we Mszy świętej w Kościele Saint – Sulpice, przyjęli Komunię świętą inaugurując w ten sposób rytm religijnego życia wspólnotowego. W tym dniu pierwszych pięciu członków zgromadzenia: Bogdan Jański, Piotr Semenenko, Hieronim Kajsiewicz, Edward Duński i Józef Maliński złożyli „ślub (trwania w) dozgonnej braterskiej społeczności”. Przełożonym został Bogdan Jański, który ogłosił program i cel działania wspólnoty²⁸.

Jej idee przyciągały wielu emigrantów, którzy przyłączali się do apostołatu. Niektórzy włączali się we wspólnotę poprzez przygotowanie się do kapłaństwa i przyszłej duchowej posługi, inni jako świeccy apostołowie zamieszkujący domy wspólnoty lub jako „bracia zewnętrzni” żyjący poza domem wspólnoty, ale połączeni więzią duchową. Wraz z upływem czasu w członkach pierwszej, ciągle rozwijającej się wspólnoty zmartwychwstań-

²⁷ M. Młynarczyk, Początki Zgromadzenia, „Okruchoy”, nr 4 (1999), s. 4.

²⁸ J. Iwicki, Charyzmat Zmartwychwstańców. Historia Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego, T.1, Katowice 1990, s. 54–55.

czej, którzy często pochodzili z grona osób nowo nawróconych, wzrosło poznanie życia chrześcijańskiego poprzez studia, lektury, ćwiczenia duchowne i przystępowanie do sakramentów świętych.

Od początku istnienia Jański miał na uwadze pozyskanie duchownych, dlatego chętnych do kapłaństwa przyjęto do Collège Stanislas, później niektórzy kształcili się w Rzymie, gdzie powstał drugi dom zamieszkiwany przez kleryków, których przełożonym był Piotr Semenenko. Paryska wspólnota w początkach liczyła cztery domy i pełniła różne apostolaty pedagogiczny, wydawniczy, medyczny, artystyczny jednakże z powodów finansowych i politycznych w 1839 roku zredukowana została do jednego domu.

Dnia 2 lipca 1840 roku w Rzymie zmarł B. Jański – pierwszy założyciel i inicjator ruchu poświęconego odnowie katolicyzmu wśród polskich emigrantów. Choć nie zostawił formalnie spisanej reguły życia dla swoich naśladowców i nie nadał imienia wspólnoty, to jednak zaszczerpił w nich ducha i charyzmat poświęcenia i służby w dzieło społecznej i moralnej odnowy. Po jego śmierci świeccy członkowie wspólnoty skupili się wokół kleryków. Zarówno świeccy jak i duchowni chcieli wypełnić misję powierzoną im przez Jańskiego²⁹.

Od 1840 roku trwały starania o przyjęcie wyższych święceń przez Semenenkę i Kajsiewicza, ale było to dopiero możliwe dzięki paryskiemu arcybiskupowi Affre. Przyjął on 6 kleryków ze wspólnoty Jańskiego do swej diecezji, przeznaczając im pracę wśród polskich emigrantów, a gdy będzie to możliwe zgodzi się na ich wyjazd do Polski. Dnia 5 grudnia 1841 roku Semenenko i Kajsiewicz przyjęli święcenia kapłańskie z rąk wikariusza Rzymu.

²⁹ J. Iwicki, Charyzmat Zmartwychwstańców..., s. 57-62, 97-102.

W ich ślady poszli wkrótce Hube i Duński, którzy otrzymali święcenia kapłańskie 9 stycznia 1842 roku. Zimą tegoż roku czterech młodych księży zdało egzaminy i otrzymali prawo słuchania spowiedzi. Teraz byli gotowi do pełnienia posługi kapłańskiej wśród swoich braci. Kolejnym dziełem miało być zredagowanie reguły zakonnej. Przez cały czas Wielkiego Postu 1842 roku ks. P. Semenenko przyjmując uwagi i wskazania współbraci spisywał regułę, którą wszyscy przyjęli w Wielką Sobotę, a ks. Semenenkę uczyniono przełożonym na najbliższe 5 lat. W Niedzielę Zmartwychwstania 27 marca 1842 roku bracia złożyli śluby zakonne w katakumbach św. Sebastiana (ten dzień to imieniny zgromadzenia)³⁰.

Dzieło rozpoczęte przez Jańskiego, w latach 1840 – 1886 było kontynuowane i formułowane przez jego uczniów i założycieli o. Semenenkę i o. Kajsiewicza, którzy przez wiele lat rozwijali charyzmat Jańskiego. W tym czasie wspólnota otrzymała imię, regułę i została wcielona do Kościoła.

Duże znaczenie dla zgromadzenia miał pierwszy dekret aprobowujący zgromadzenie wydany przez Stolicę Świętą 14 września 1860 roku. Jego Świątobliwość, papież Pius IX, pochwalił i zalecił cel „pobożnego Towarzystwa” potwierdzając śluby proste ubóstwa, czystości i posłuszeństwa. Dekret przyniósł wielką radość członkom zgromadzenia, wzmocnił więź w zmartwychwstańczej wspólnocie, umożliwił również jej dalszy rozwój. Dnia 10 marca 1888 roku Jego Świątobliwość, papież Leon XIII, to samo „pobożne Towarzystwo” już jako zgromadzenie o ślubach prostych pochwalił i potwierdził³¹.

Zmartwychwstańcy prowadzili najpierw działalność duszpastersko –

³⁰ J. Iwicki, Charyzmat Zmartwychwstańców ..., s. 104–108.

³¹ Zmartwychwstańcy, „Biuletyn Informacyjny”, nr 6 (1996), s. 4–5.

kaznodziejską, pisarską, wydawniczą, pedagogiczną i patriotyczną w ośrodkach emigracyjnych Europy i Ameryki, gdyż zaborcy nie dopuszczali ich do pracy w kraju. Mimo tych utrudnień w rozwoju i powiększeniu swej liczby, szybko rozszerzyli swą działalność nad religijnym odrodzeniem rodaków zamieszkujących różne ośrodki polonijne na całym świecie.

Zgromadzenie zmartwychwstańcze głosi Misterium Paschalne i daje o nim świadectwo. Misją jego jest zwiastowanie wyzwolenia i zbawienia każdej osoby i całego społeczeństwa jako przejścia ze śmierci do życia, w którym zło i niesprawiedliwość będą ukarane³².

Pierwsi zmartwychwstańcy, którzy rozpoczęli pracę na nowej placówce w Sosnowcu Kazimierzu, zgodnie z charyzmatem założycieli, rozpoczęli realizację apostołów: pracy parafialnej i wychowawczej.

W zakresie pracy parafialnej ważnym zadaniem była i nadal jest budowa kościoła wraz z zapleczem. Od początku swego probostwa prace na budowie nadzoruje ks. Kazimierz Sawościanik CR, któremu pomaga najbardziej zaangażowany w to dzieło parafianin – Waldemar Iwanicki.

Wybudowanie kościoła tylko dzięki pracy i ofiarom parafian byłoby niemożliwe do zrealizowania, gdyż liczba składających ofiary i przychodzących pracować na placu budowy była i jest niewielka. Konieczne było szukanie sponsorów i ofiarodawców poza parafią i tak ks. proboszcz z W. Iwanickim niejednokrotnie zwracali się z prośbą o pomoc w budowie do różnych instytucji, m.in. do Kopalni „Maczki – Bór”, do Kopalni „Kazimierz – Juliusz”, do „Topgazu”. Szefowie firm życzliwie przychylali się do tych prośb oraz udzielali pomocy i darów³³.

³² J. Iwicki, Bogdan Jański. Rzym 1989, s. 82-83.

³³ APSK, Kronika parafialna, T. 2, s. 108-112, 116.

W listopadzie 1996 roku odbyły się rozmowy z architektami dotyczące konieczności zmiany planów budowy. Po uzyskaniu odpowiednich dokumentów z Kurii Diecezji Sosnowieckiej i z Kurii Polskiej Prowincji Zmartwychwstańców w Krakowie zmieniono plan budowy kościoła uwzględniając połączenie obiektu sakralnego z mieszkalną częścią Domu Zakonnego. W planach zmniejszono wysokość nawy głównej kościoła i powierzchnię prezbiterium, a uwzględniono część mieszkalną. Według projektów mgr inż. arch. Marii Tomaszewskiej i mgr inż. arch. Janusza Gettera w nawie głównej przewidzianych jest 250 miejsc siedzących i 700 stojących, wysokość kościoła będzie wynosiła 17 m, wysokość zaplecza z plebanią 9 m, a wysokość wieży 23,5 m. W pierwotnych planach kościół miał być wyższy. Bez zmian pozostała powierzchnia zabudowy, podłączenie i doprowadzenie instalacji zewnętrznych i plan zagospodarowania terenu. Nowy plan zatwierdził Urząd Miejski w Sosnowcu w październiku 1998 roku. Zdarzały się też problemy związane z budową np. kradzież sprzętu mechanicznego, brak porozumienia z pobliskimi właścicielami, problem z dojazdem do budowy od ul. Kościuszkowców. Ciągłym problemem jest małe zainteresowanie i zaangażowanie tym wspólnym dziełem wśród parafian, gdy 26 marca 1998 roku odbyło się spotkanie założycielskie Komitetu Budowy Kościoła mimo licznych zaproszeń ks. proboszcza swą chęć zaangażowania zgłosiło 5 mężczyzn. Po rezygnacji Artura Bratka ze stanowiska kierownika budowy – na prośbę ks. K. Sawościanika CR – nowym kierownikiem został Piotr Szczepankiewicz; funkcję inspektora nadzoru budowy pełni nadal inż. Jan Batoryna – obaj należą do tejże parafii³⁴.

Mimo wielu trudności ks. proboszcz realizuje dzieło budowy. Ciągłe

³⁴ K. Sawościanik, *Więści z budowy, „Okruchy”*, nr 3 (1998), s. 4–5.

Por. P. Lorenc, *Uczyń nas znakiem Twojej miłości, „Niedziela Sosnowiecka”*,

w czasie różnych spotkań z parafianami, a szczególnie podczas Eucharystii przypomina o budowie, modli się w tej intencji, wzywa innych, aby modlili się o pomyślny jej przebieg i by ofiarowali w tej sprawie swe cierpienia. Sam nigdy nie ustaje, nie poddaje się i razem z W. Iwanickim szuka możliwości pozyskania pomocy.

Niejednokrotnie pomocy udziela zgromadzenie zmartwychwstańców. Dnia 30 maja 1998 roku wsparcia udzieliła parafia z Bytomia. Tamtejsi zmartwychwstańcy ofiarowali ze swej budowy stemple, deski i bale. Dnia 5 czerwca darowiznę przysłała Polska Prowincja Zgromadzenia Zmartwychwstańców, w której m.in. były: parkiet dębowy, płaskowniki, kable elektryczne, gwoździe, a 28 maja 1999 roku bloki granitowe. Dzięki zaangażowaniu osób prywatnych i różnych instytucji budowa kościoła trwa. Małe jest jednak zaangażowanie parafian, którzy niejednokrotnie codziennie przechodząc obok placu budowy powinni dostrzec jak wiele jeszcze zostało do zrobienia.

Kolejnym zadaniem apostołskim, w realizacji którego przewodniczą kapłani jest duchowa pomoc swym podopiecznym. Najważniejsze jest, by rozwijać ich wiarę, pobudzać do świadomego i aktywnego udziału w życiu religijnym (zwłaszcza przez częste korzystanie z sakramentów) i uczyć odpowiedzialności za przekazywanie innym wiary przez dawanie prawdziwie chrześcijańskiego świadectwa.

Przez cztery lata Zmartwychwstańcy obejmowali opieką i przewodniczyli duchowo licznym grupom parafialnym. Do września 2000 roku sytuacja wyglądała następująco: ks. Augustyn Bazan CR był moderatorem wspólnoty „Barka” i Liturgicznej Służby Ołtarza; ks. Mieczysław Młynarczyk CR był

opiekunem scholi i nowo powstającej grupy młodzieżowej, która chciała być blisko Boga i rozwijać się duchowo; proboszcz ks. Kazimierz Sawościanik CR był moderatorem Ruchu Światło – Życie grup dzieci, młodzieży i rodzin, Odnowy w Duchu Świętym, Żywego Różańca i asystentem Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej. Po zmianie kapłanów (od września 2000 roku) ks. Artur Traczewski CR jest opiekunem scholi dziecięcej i młodzieżowej, Liturgicznej Służby Ołtarza i wspólnoty „Barka”; ks. Mariusz Koryciński CR jest moderatorem Ruchu Światło – Życie grup dzieci i młodzieży i jeszcze nie nazwanej nowej grupy młodzieżowej; a ks. Kazimierz Sawościanik CR jest asystentem Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej, moderatorem Kręgu Rodzin, Odnowy w Duchu Świętym i Żywego Różańca.

Praca nad wychowaniem religijno – moralnym najmłodszych parafian (dzieci i młodzieży) odbywa się w czasie katechez w przedszkolach nr 7 i nr 33, w Szkole Podstawowej nr 32 i w Gimnazjum nr 5. Katechetami byli ks. A. Bazan CR w SP nr 32 i ks. M. Młynarczyk CR najpierw w parafii w Sosnowcu Klimontowie w Zespole Szkół, później w SP nr 32 i w Gimnazjum nr 5. Od września 2000 roku ks. A. Traczewski CR katechizuje w SP 32, a ks. M. Koryciński w Gimnazjum nr 5 (zob. tabela nr 2, aneks). Młodzież licealna (ponadgimnazjalna) objęta jest katechizacją szkolną poza parafią. W tej pracy wychowawczej ważne jest dobre przygotowanie dzieci i młodzieży do przyjmowania sakramentów oraz nauczenie jak je przeżywać. W czasie pracy księży zmartwychwstańców I Komunię świętą przyjęło 293 dzieci z klas II, a bierzmowanie 539 osób, z czego większość stanowili uczniowie klas VIII (zob. tabela nr 3, aneks). Dla tych grup organizowano dodatkowe spotkania i katechezy, które corocznie regularnie odbywały się w kaplicy. Organizowano również nauki dla rodziców, których dzieci przygo-

towały się do I Komunii i do Bierzmowania, by i oni mogli właściwie przeżyć tak ważne chwile w życiu swego potomstwa.

Kapłani rzetelnie dbali o przygotowywanie i udzielanie sakramentów: chrztu, namaszczenia chorych, małżeństwa, codziennej Eucharystii i pokuty. Każdy parafianin mógł zgłaszać się do kapłanów ze swymi różnymi problemami i sytuacjami życiowymi. Często ten kontakt umożliwiało regularne dyżurowanie w kancelarii parafialnej, kapłani w każdym czasie byli gotowi udzielić pomocy (nie tylko w ramach godzin pracy kancelarii) tym, którzy się do nich zgłaszali³⁵.

Księża A. Bazan CR i M. Młynarczyk oraz organista Jerzy Krotla i jego syn, Arkadiusz, wydali 6 numerów parafialnej gazetki „Okruchy” (od października 1998 do października 1999). Była to już druga gazetka. Pierwsza – „Biuletyn Informacyjny” pojawiła się za sprawą Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej w marcu 1996 roku (wydano 15 numerów). Gazetki te stanowiły źródło bieżących informacji parafialnych i były materiałem formacji religijnej. Teksty tam publikowane były prostą formą katechezy, przede wszystkim przypominały co powinien wiedzieć i jak powinien żyć prawdziwy chrześcijanin. Szkoda, że od października 1999 roku nie pojawiła się żadna z nich, bo przez parafian były przyjmowane z entuzjazmem i wdzięcznością za informacje i rady³⁶.

Kolejną formą pracy duszpasterskiej było organizowanie dla parafian różnych pielgrzymek. Przede wszystkim były to wyjazdy na nocne czuwania do Częstochowy, czuwania w Woli Justowskiej oraz w Stryszawie. Odbyły się również pielgrzymki do Lichenia, Kalwarii Zebrzydowskiej i na Jasną Gó-

³⁵ APSK, Sprawozdania duszpasterskie.

³⁶ „Okruchy”, nr 1-6 (1998 – 1999); „Biuletyn Informacyjny”, nr 1-15 (1996 – 1999).

rę. Księża A. Bazan CR i M. Młynarczyk CR dwukrotnie (w 1997 i 1998 roku) zorganizowali wakacyjny wyjazd dla 40 osobowej grupy dzieci i młodzieży nad morze do Krokowej.

W czteroletniej pracy zmartwychwstańców w parafii było wiele ważnych i uroczystych chwil oraz dużo podniosłych przeżyć.

Już po trzech miesiącach pracy zmartwychwstańców 6 listopada 1996 roku księża gościli w parafii o. Generała Sutherlanda Mac Donalda CR i o. Asystenta Generalnego Grzegorza Tredera CR, którzy wizytowali nową placówkę, zwiedzili plac budowy. Na koniec wizyty o. Generał udzielił błogosławieństwa na dalszy trud pracy duszpasterskiej i na trud budowy świątyni³⁷.

Dnia 5 lutego 1997 roku na Watykanie Jan Paweł II poświęcił kamień węgielny pod budowę kościoła (zob. zdjęcie nr 10, aneks). Księża A. Bazan i M. Młynarczyk odebrali go 5 kwietnia z rąk o. Asystenta Generalnego G. Tredera CR w Bytomiu³⁸.

Od 2 do 5 marca 1997 roku w parafii odbyły się rekolekcje ewangelizacyjne. Udział w Eucharystii, codziennie głoszone Słowo Boże, angażowanie się w śpiewy ewangelizacyjne, licznie dawane świadectwa prowadzącego o. Krzysztofa Czerwionki CR oraz towarzyszących mu członków – przedstawicieli wspólnoty „Galilea”, miały pomóc mieszkańcom wspólnoty z Kazimierza w osobistym spotkaniu z Jezusem, który jest Panem i chce uzdrowić, a także wyzwolić każdego człowieka³⁹.

W czasie Wielkiego Postu odbyła się kolejny raz Droga Krzyżowa po osiedlu. Księża zmartwychwstańcy przejęli zapoczątkowany przez ks. Jana

³⁷ APSK, Kronika parafialna, T. 2, s.114.

³⁸ Tamże, s. 123, 130.

Piekarskiego w 1995 roku zwyczaj wyjścia na ulice parafii z krzyżem Jezusa, aby zaświadczyć o swej wierze oraz tym co są daleko i nie praktykują, przypomnieć najważniejszą prawdę, że Jezus nas wyzwolił i katolicy nie mogą zapomnieć tego zbawczego wydarzenia. W historii ośmioletniej parafii była to trzecia tego typu Droga Krzyżowa. W zorganizowaniu i umożliwieniu dobrego przeżycia jej pomogła młodzież z Ruchu Światło – Życie, przygotowując przedstawienie misterium Męki Pańskiej⁴⁰.

Dnia 29 marca 1997 roku obchody Wielkanocy (najważniejszego święta dla katolików i największej uroczystości dla Zgromadzenia Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa) rozpoczęły się Wigilią Paschalną z procesją rezurekcyjną. Uroczystości przewodził o. Prowincjał dr Kazimierz Wójtowicz CR, był też obecny o. Asystent Prowincjalny Henryk Rojek CR. Po raz pierwszy uroczysta procesja rezurekcyjna zakończyła Wigilię Paschalną. Około północy wszyscy zgromadzeni wyznali przez udział w niej swą wiarę w zmartwychwstanie Jezusa⁴¹.

Od marca do maja 1998 roku w parafii przebywał diakon Mariusz Koryciński CR, który odbywał praktykę. W Kazimierzu miał przygotowywać się do spełniania posługi kapłańskiej, do pracy duszpasterskiej poprzez głoszenie Słowa Bożego, przygotowanie i prowadzenie katechez, udział w pracy i formacji grup parafialnych. Po zakończeniu praktyki 21 maja przyjął święcenia kapłańskie, a 28 czerwca o godz. 12.00 odprawił w kaplicy Mszę świętą i udzielił prymicyjnego błogosławieństwa. Licznie przybyli parafianie modlili

³⁹ APSK, Kronika parafialna, T. 2, s. 125.

⁴⁰ Tamże, s. 127.

⁴¹ Tamże, s. 128.

się za nowo wyświęconego kapłana i dziękowali Mu za pracę w parafii⁴².

Dnia 19 kwietnia 1998 roku zgodnie z wymogami Prawa Kanonicznego miała miejsce wizytacja parafii. Przeprowadził ją biskup dr Piotr Skucha (sosnowiecki biskup pomocniczy), który od godz. 8.00 do 15.00 na wszystkich spotkaniach z wiernymi głosił Słowo Boże, a na koniec swego pobytu w parafii udzielił licznie zgromadzonej młodzieży sakramentu bierzmowania⁴³.

W dniach od 9 do 17 maja 1998 roku w parafii Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa odbyły się II Misje Ludowe. Przeprowadzili je o. Gerard Janikowski CR i o. Juliusz Papież CR. Przez tydzień wielu parafian brało udział w misyjnych spotkaniach i w ćwiczeniach duchowych. Zadaniem misji było głębsze wprowadzenie uczestników w tajemnicę obecności i działania Ducha Świętego w Kościele, w świecie i w naszych sercach oraz przygotowanie do Jubileuszu A.D. 2000. W głoszonym Słowie Bożym misjonarze podkreślali wyraźnie podstawowe zadania wypływające dla każdego z faktu wiary w Boga, który jest Miłością. Codziennie o godz. 21.00 parafianie byli licznie zgromadzeni na Apelu Jasnogórskim, a w sobotni wieczór na ostatnim misyjnym apelu parafia została oddana w opiekę Maryi.

Na zakończenie misji odprawiono Mszę świętą na placu budowy. Umieszczono poświęcono tam nowy krzyż misyjny i figurę św. Barbary подарowaną przez zarząd KWK „Kazimierz – Juliusz”. W pamięci uczestników tego wydarzenia pozostał silny wiatr i ulewa (trwające około 20 minut), które rozpętały się podczas poświęcenia krzyża. Jeden z misjonarzy skomentował, że szatanowi nie podoba się to co czynimy z wiarą i próbuje nas zniechę-

⁴² APSK, Kronika parafialna, T. 2, s. 159, 171.

⁴³ Tamże, s. 163-164.

cić (w tym dniu pogoda była piękna, a tu nagle ulewa, która rozproszyła nieprzygotowanych na taką zmianę parafian). Dalej mówił, że szatan nie chce, aby człowiek zawierzył Chrystusowi lecz zapomniał o Nim i znaczeniu Jego krzyża w życiu każdego człowieka, nie odczytywał słów i Bożych znaków.

W dniach od 6 do 10 marca 1999 roku ponownie we wspólnocie parafialnej przebywał o. Gerard Janikowski CR, który dokonał renowacji misji. W czasie nauk misjonarz przytaczał i wyjaśniał słowa zawarte w Piśmie Świętym w liście św. Jakuba: „Wiara bez uczynków jest martwa” (Jk 2, 17)⁴⁴.

Kolejne uroczyste wydarzenie, które zgromadziło wielu parafian na placu budowy miało miejsce 18 kwietnia 1999 roku (podczas obchodów 10 rocznicy powstania parafii). Jego Ekscelencja biskup dr Adam Śmigielski, ordynariusz sosnowiecki sprawował na placu kościelnym Eucharystię, a później w obecności o. Prowincjała Adama Piaseckiego CR, o. Asystenta Henryka Rojka CR, ks. dziekana i kanonika Włodzimierza Surmińskiego, kapłanów z dekanatu Chrystusa – Króla, o. Rektora WSD Zmartwychwstańców Bernarda Hylli CR, o. dr Kazimierza Wójtowicza CR i przedstawicieli braci kleryków z WSD Zmartwychwstańców oraz inspektora budowy mgr inż. Jana Batoryny, architektów mgr inż. Marii Tomaszewskiej i mgr inż. Janusza Gettera, kierownika budowy Piotra Szczepankiewicza, Waldemara Iwanickiego, prezesa Kopalni KWK „Kazimierz – Juliusz” mgr inż. Jana Piątka, jego współpracowników, przedstawicieli zarządu „Topgazu” i wielu innych gości oraz licznie zebranych wiernych parafian oraz mieszkańców z parafii sąsiednich, dokonał wmurowania Kamienia Węgielnego (poświęconego przez Ojca

⁴⁴ APSK, Kronika parafialna, T. 2, s. 165, 181.

Świętego Jana Pawła II w dniu 5 lutego 1997 roku) i aktu erekcyjnego⁴⁵ (zob. zdjęcie nr 11, aneks).

W czasie tego spotkania Pasterz diecezji sosnowieckiej zachęcał wiernych do troski o budowę nowej świątyni (zob. zdjęcie nr 12, 13, aneks) i do odpowiedzialności za wzrost i rozwój Kościoła duchowego⁴⁶.

Od początku roku 1999 w parafii trwały przygotowania do wizyty Ojca Świętego w diecezji sosnowieckiej, która była zaplanowana na dzień 14 czerwca 1999 roku. Ks. M. Młynarczyk był odpowiedzialny za przygotowanie służby porządkowej najpierw z parafii, a później z dekanatu. Bardzo ważne było duchowe przygotowanie parafian. Co tydzień (w środę) w kaplicy odbywała się nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy, w której wierni modlili się o łaski i dary Ducha Świętego dla papieża, pomyślny przebieg i o liczne owoce tego spotkania. W parafii rozprowadzono około 1400 kart wstępnych. Zorganizowana grupa parafian pieszo pielgrzymowała na pola klimontowskie, które były miejscem spotkania z papieżem Janem Pawłem II. Było to najważniejsze spotkanie w życiu wielu pielgrzymów z tejże ziemi, zarazem przygotowujące do Wielkiego Jubileuszu 2000 narodzin Jezusa⁴⁷.

Dnia 24 grudnia 1999 roku Jan Paweł II ogłosił rozpoczęcie Wielkiego Jubileuszu 2000 otwierając Drzwi Święte Bazyliki św. Piotra na Watykanie. Dnia 25 grudnia ks. Kazimierz Sawościanik CR wraz z grupą parafian uczestniczył w proklamacji Wielkiego Jubileuszu przez biskupa A. Śmigielskiego, ordynariusza sosnowieckiego. Najważniejszymi elementami tej uroczystości

⁴⁵ APSK, Kronika parafialna, T. 2, s. 184–186.

⁴⁶ M. Młynarczyk, Budujemy kościół. Kamień węgielny pod świątynię w Sosnowcu – Kazimierzu, „Niedziela Sosnowiecka”, nr 19 (9 V 1999), s. III.

⁴⁷ APSK, Kronika parafialna, T. 2, s. 192.

było przejście progu katedry, intronizacja Ewangeliarza i błogosławieństwo wiernych. Rok Świąteczny był czasem odnowy i nawrócenia, pojednania z Bogiem i z bliźnimi. Był czasem, w którym niektórzy parafianie skorzystali z odpustów i pielgrzymowali do Kościołów Jubileuszowych (np. Katedra w Sosnowcu, Sanktuarium MB Fatimskiej, Sanktuarium Polskiej Golgoty Wschodu, Sanktuarium MB Anielskiej), nieliczni pielgrzymowali do Rzymu na spotkanie z Ojcem Świątecznym. W Jubileuszowym 2000 Roku kapłani zapraszali parafian do rozważania tajemnicy zbawienia i przeżywania jej w praktyce życia sakramentalnego.

Ważnym wydarzeniem dla całej diecezji sosnowieckiej był I Kongres Apostolstwa Świątecznych, który odbywał się w listopadzie pod hasłem „Nowa Ewangelizacja u progu III tysiąclecia”.

W dekanacie Chrystusa Króla wyszczególniono 20 istniejących ruchów i stowarzyszeń katolickich, z czego w parafii Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa w Sosnowcu Kazimierzu funkcjonuje 11 grup. W listopadzie i grudniu 2000 roku odbyły się spotkania liderów grup w poszczególnych parafiach oraz w dekanacie w celu poznania swych założeń, osób odpowiedzialnych, a także zjednoczenia swych działań i sił w dziele ciągłej i skutecznej ewangelizacji wspólnoty parafialnej.

Najważniejszym wydarzeniem w kazimierzowskiej parafii były rekolekcje adwentowe bezpośrednio przygotowujące do świętowania 2000 urodzin Zbawiciela. W czasie tych rekolekcji, które odbyły się od 9 do 13 grudnia tego roku obecna była w parafii ikona patronki ziemi sandomierskiej – Matki Boskiej Bolesnej z sulisławskiego sanktuarium. Kustosz sanktuarium w Sulisławicach o. Stanisław Lasota CR, który prowadził rekolekcje przygotował wspólnotę do perygrynacji cudownego obrazu oraz zachęcał, by każda

rodzina zawierzyła Maryi i zaprosiła Ją do swojego domu. Budowa posuwała się naprzód, mimo różnych przeciwności, przy wsparciu dobroczyńców, a także współbraci ze Zgromadzenia. Z czasem, jesienią roku 2001, dwaj pierwsi kapłani – Zmartwychwstańcy mogli, przenosząc się z Porąbki, zamieszkać w jeszcze surowej plebanii. Ostatnim – jak dotąd – proboszczem parafii został latem 2002 roku Wielkopolanin, ks. Dariusz Kujawa CR. Parafianie, jeszcze w tym samym roku, „wybronili” obecność policjantów w miejscowym posterunku. Pierwszą Pasterkę w nowej świątyni parafianie przeżyli 25 grudnia 2003 roku. Na stałe parafia „wprowadziła się” do nowego kościoła w kwietniu 2004 r. Demontażu starej kaplicy dokonano w czerwcu 2004 roku. Biuro parafialne, kuchnia i salki (dotąd mieszczące się w gościnnym domu p. Nowakowskiej) znalazły swoje pomieszczenie od czerwca 2005 r. w pomieszczeniach nowej, funkcjonalnej plebanii. Pierwszy w kościele witraż, ufundowany przez kopalnianą „Solidarność” został poświęcony we wrześniu 2005 r. W tymże miesiącu Zmartwychwstańcy przejęli całkowicie nauczanie religii w Zespole Szkół nr 12, które to dotąd dzielili z katechetami z sąsiedniej parafii na Porąbce. Swoją historię piszą grupy parafialne, gromadzące kilkadziesiąt osób w różnym wieku, różnych zainteresowań, obojga płci. Życie toczy się dalej..